

Шеф. Азъ прѣзирамы гладъ-тъ — побѣдихъ! Мои-тъ сжъ избавени!

Ліубко. Какъ? ты си гладень! — човѣче Божіи! гладень ли си?

Шеф. (съвѣсмъ изнемощель) отъ два дни насамъ не съмъ — (силомъ) побѣдихъ! мои-тъ сжъ избавени!

Ліубко. (сграби отъ стола пѣляхъ-тъ чашъ, кохъ-то бѣше възнемирено оставилъ Срѣтко) На, Диваку! пи! пи!

Шеф. Смѣхъли азъ да пиъ, кога-то мои-тъ сжъ още жьдни?

Ліубко. Пи и ся ослони на мохъ-тъ рѣчь.

Шеф. Азъ ся осланямъ на думъ-тъ ти. (піе).

Ліубко. Да позовъ ли да тя отнесътъ?

Шеф. Недѣй, драгіи Ліубко! та азъ не съмъ боленъ — Остави мя да си полежъ малко тукъ на земъ — това је земя-та на мое-то отечество — това је сжщо-то онова цвѣте, кое-то съмъ азъ на радо сьрдце нѣкогажъ като дѣте глѣдалъ да цвѣти.

Ліубко. Страхъ мя је — азъ щъ позовъ лѣкара.

Шеф. Ты, ты си мой-тъ лѣкаръ! (пружа горѣ рѣжъ) дай ми рѣжъ да станъ. (Ліубко му даде рѣжъ-тъ си) Е, видишь ли? азъ стоъ. — Крака-та ми нема да подклѣкаты — віно-то ли, мыслишь че, мя је подкрѣпило? — о! не, то не је брате, — но твоя-та честна рѣчь — Избавленіе-то на мои-тъ је было животворно-то питіе! — Малко ся смѣтихъ, та за това паднахъ.

Ліубко. А гладъ-та ти?

Шеф. Недѣй да ми спомѣнвашъ за гладъ. Това що съмъ вече прѣпатилъ, не је врѣдно да ся спомѣнува. Слушай, Ліубко! отъ петъ недѣлы на самъ